

Nieuwsbrief

samen

September 2008

Dit kind raakte mij

De groepsreis zit erop. Iedereen heeft zo zijn eigen indrukken opgeslagen in zijn hoofd of hart. Je hebt de indruk dat ze onuitwisbaar zijn en dat je zult meedragen voor de rest van je leven.

Zo werd ik door padre Marco meegenomen naar een wijk in Guayaquil. Ik heb al veel armoede gezien in mijn leven, maar dit ging mijn verbeeldingskracht te boven. Behalve ik ging er nog een Amerikaan mee die op bezoek was en wat deelnemers van de groep.

We bezochten een huisje op palen in de rivier. Een straatjongen had padre Marco verteld dat zijn moeder in de problemen zat. Het bleef een vraagteken wat het kon zijn. We kropen via een wankel bruggetje op palen naar het bamboe huisje. De moeder was bevallen van een dode baby. Dokter was langs geweest en had medicijnen voorgeschreven. De moeder had geen geld om de medicijnen te betalen.

De Amerikaan dorst niet het bruggetje over en bleef aan de rand van de rivier staan. Naast hem stond een mooi klein meisje. Een van de kinderen uit hetzelfde gezin. Toen hij ons verhaal aanhoord had, pakte hij het meisje op. Hij begon te huilen. Ik vroeg waarom hij huilde. Hij zei ontroerd 'dit kind heeft mij de ogen geopend. Ik heb zeven jaar in Guayaquil gewoond en nooit geweten dat dit bestond'.

We hadden zeventuizend euro aan sponsorgeld meegenomen. Vele mensen hebben daartoe bijgedragen. Dit is een voorbeeld waaraan sponsorgelden zijn besteed.

Zo heeft de groep op velen plekken haar sporen kunnen nalaten en kinderen blij kunnen maken. Graag willen we via deze weg alle mensen bedanken die daaraan hebben bijgedragen.

Harrie Kanters sdb
Coördinator SAMEN

SAMEN nieuws

■ Volop drukte bij SAMEN

Terwijl verschillende directeuren uit India zoals fr. Vincent, fr. Santhanam, fr. Bala Showry en fr. Alphonse het Don Bosco Huis in Amsterdam en hun vrijwilligers in Nederland een bezoek brengen, maken Nederlandse jongeren zich klaar om naar India te vertrekken.

Yara en Lotte zijn inmiddels vertrokken naar DB Anbu Illam in Chennai, Lotte en Inge naar Vijayawada, Santhos en Lavinia vertrekken binnenkort naar Salem en Willem en Wilbert naar Pondicherry; Sjoerd en Jasmijn sluiten voorlopig de rij. Nieuwe vrijwilligers bereiden zich voor.

■ Schreeuw om vrijwilligers

Door een grote toename van straatkinderenprojecten in India en in Zuid-Amerika schreeuwt nu iedereen om vrijwilligers. Nauwelijks zijn de vrijwilligers vertrokken of er volgt al een mail met het verzoek nieuwe vrijwilligers te sturen. Van 21 tot 23 november is er weer een informatieweekend over werken met straatkinderen. De eerste aanmeldingen zijn binnen maar zijn nog onvoldoende om alle projecten van vrijwilligers te voorzien.

■ 'Mijn hoofd is hier, mijn hart is daar'

Als afsluiting van een aantal reünies in het Don Bosco Huis rond directeuren van straatkinderenprojecten uit India, kwamen op zondag 14 september een aantal jongeren bij elkaar die in 2007-2008 bemiddeld zijn geweest naar een project voor straatkinderen in India. Jaarlijks biedt SAMEN zo'n 'terugkomdag' aan. Ze zijn nog maar recent teruggekeerd en hebben vaak nog moeite om de draad op te pikken in Nederland. Sommigen lopen al met plannen rond om weer terug te gaan. Een van de teruggekeerde verwoordde het heel scherp namens de aanwezigen toe ze zei 'mijn hoofd is hier, mijn hart is daar'.

De terugkomdag werd afgesloten met een klein geschenk waarin de dank tot uitdrukking werd gebracht voor wat men heeft betekend voor straatkinderen.

■ SAMEN naar Zuid-Amerika 2008

In het weekend van 26 tot 28 September komen de deelnemers aan de groepsreis Samen Naar Zuid-Amerika 2008 nog eenmaal bij elkaar. Nu voor de evaluatie. Drie achtereenvolgende jaren heeft SAMEN voor deze groepsreizen kunnen profiteren van de subsidie via Xplore.

Deze subsidie is nu stil gelegd. Jammer, omdat via deze subsidie jongeren met een klein budget aan dit soort reizen konden meedoen. Er moet door SAMEN nog besloten worden of er in 2009 weer een groepsreis wordt georganiseerd.

Amigos para siempre

Onvergetelijk Ecuador en Bolivia

Schilderen, spelen, schminken en voetbal, heel voetbal. Vijf weken lang trok een groep jongeren onder begeleiding door Ecuador en Bolivia, om kennis te maken met straatkinderen en diverse projecten in Zuid-Amerika. Het werd een onvergetelijke ervaring. Hieronder een foto-impressie van de groepsreis.

Bezoeken van DB projecten

Hanna heeft een nieuwe vriend

Charlotte, mano amiga - hoe de hand van Charlotte laat zien hoe je iets kunt betekenen voor een kind

Even uitrusten

Een balonnetje maakt een wereld nieuw

Gerjan temidden van zijn kids

Groepsfoto bij een school waar we een middag activiteiten gedaan hebben

Ogen die meer vertellen dan duizend woorden...

Resultaat van het schminken

Tekenwedstrijd op Centro Don Bosco

Theatergroep Taborochi

Spelen met kinderen in Esmeraldas

Voor altijd vrienden

Jongeren delen Indiase ervaringen

Hollandscher kon de terugkomdag begin september niet beginnen; de jongeren die hun ervaringen van afgelopen jaar met elkaar kwamen delen werden gefêteerd op een lunch waarbij kaas, pindakaas en ontbijtkoek veruit de populairste componenten bleken. Vervolgens werd er overgegaan naar Indiase sferen, want alle jongeren hadden op projecten in dat land gezeten. Foto's werden bekeken en er werd met enthousiasme en weemoed gepraat over het werk, de kinderen en het land. Dorien Vink schreef tijdens haar verblijf in India gedichten, waarvan we er in de nieuwsbrief één afdrukken. SAMEN kijkt terug op een zeer geslaagde en inspirerende dag, die geheel in stijl werd afgesloten met een heuse Hollandsche andijviestampot.

Mijn engel

Bij kerst hoort een engel
zo gaat het verhaal
Wel honderden boven het veld
zingend in mensentaal

Het zijn de boodschappers
ze laten een glimp zien van God
Aan eenvoudige gewone mensen
door anderen genegeerd en bespot

Juist zij die leven op de straat
zijn engelen van grote waarde
Zij kennen het gevoel van onrecht
zoals zo velen op deze aarde

Hier in India heb ik ze gezien
ja, met honderd tegelijk
Al die jongens hier op het project
zijn als engelen voor mij

Maar één is er heel bijzonder
hij is nog maar een jaar of acht
Zijn vrolijkheid is onvoorstelbaar
hij is het die altijd lacht

Zijn doofheid versterkt zijn kijken
en dat is precies waar het om gaat
Het omkijken naar een ander
is iets wat vooral uit gebaren bestaat

Zomaar een knuffel tussendoor
of een bloem als cadeau voor mij
Deze boodschap van liefde
kan alleen maar van een engel zijn

Deel van de familie

Vijf jongeren helpen in Hyderabad

Soms krijgt SAMEN afwijkende verzoeken, met name van jongeren die korte tijd op een project willen gaan werken. Lang niet altijd sluiten de wensen van de geïnteresseerden aan bij de filosofie van SAMEN, maar voor Five4Projects maakte de commissie een uitzondering. Deze zomer vertrokken Kapila, Leoni, Remco, Souad en Manon naar Hyderabad om daar een paar weken op het straatkinderenproject aldaar te gaan werken. We vroegen deze vijf enthousiastelingen aan de tand...

Wat is Five4Projects precies?

'Wij zijn vijf jongeren die elkaar hebben ontmoet tijdens een vrijwilligersproject in Kroatië in 2007. Dit project heeft ons geraakt en enthousiast gemaakt om ons in de toekomst vaker vrijwilligerswerk te doen. We hebben onze krachten gebundeld en zijn op zoek gegaan naar een nieuwe uitdaging.'

Hoe zijn jullie op het idee gekomen om naar India te gaan?

'Via een wervingsbrief hebben we contact gezocht met verschillende organisaties binnen Nederland. SAMEN was één van de organisaties die direct positief en enthousiast reageerde op ons verhaal. De commissie heeft ons in contact gebracht met een straatkinderentehuis in Hyderabad: Don Bosco Navajeevan Bala Bhava.'

Wat hebben jullie precies gedaan?

'Voordat we naar India vertrokken hebben we geld ingezameld door middel van workshops en collectes. Met dit geld konden we activiteiten organiseren om de kids te verblijden. Verder hielpen we de kinderen met huiswerk, aten we met hun samen en hebben we samen spelletjes gespeeld.'

Hoe werd er op jullie gereageerd?

'Op het moment dat we arriveerden, kwamen de kinderen enthousiast naar ons toe gerend. Dit stond symbool voor de rest van ons verblijf; altijd vrolijk, open, geïnteresseerd en enthousiast voor onze activiteiten. Deze toenadering verraste ons in positieve zin.'

Wat viel mee?

'Door het warme welkom en de enthousiaste reacties van de kinderen voelden we ons al snel op ons gemak, of zoals zij dat mooi verwoordden: 'you are now part of our family'. Ook het organiseren van activiteiten verliep soepel, dankzij de hulp van de 'brothers' en 'father', die altijd voor ons klaarstonden'.

Wat viel tegen?

'Doordat we zo'n intensief programma hadden, binnen een relatief kort tijdsbestek, hadden we weinig tijd en rust om stil te staan bij onze ervaringen. Hierdoor werd het emotioneel zwaar.'

De meest 'gedenkwaardige' situatie, wat maakte het meeste indruk?

'Op de dag van vertrek werden we door de jongens naar het treinstation gebracht. Er heerste een droevige stemming; de meeste jongens waren stil, anderen snikten, en allemaal waren ze maar wat graag aan onze zijde. Tot op het moment dat de trein begon te rijden hingen de jongens om ons heen. Ook Ramesh kwam op het laatste moment huilend de trein in gerend om afscheid te nemen. Het was als in een Bollywoodfilm. Wij wilden zo graag een laatste glimp van de jongens opvangen. De jongens wilden zo graag nog één keer onze hand vasthouden. Mooi en droevig tegelijk.'

Zijn er al plannen voor een volgend project?

'Op dit moment zijn we nog volop in de verwerkingsfase van alles wat we hebben meegemaakt. Eén ding is zeker, we missen de jongens enorm! Binnenkort gaan we het project evalueren en nadenken over de toekomst van Five4Projects.'

